

юнаци и левътъ ще се гордей съ неговитѣ храбри воеводи по цѣлия Балкански полуостровъ. Знакътъ се даде навредъ, победата е наша . . . Въ тукашната околностъ има да излѣзатъ около 200 души . . . Вие да пригответе една чета, която да не е по-малка отъ 100 души и да мине (Дунава) между Рахово и Бабово и отъ тамъ да потеглятъ за Ново село и Червена вода, които сж предизвестени. Тамъ вече ще се развей народния байракъ, който съмъ го приготвилъ. *Питай Илариона*, той ще ти каже какъвъ е“.

Въ поскриптума Н. Обретеновъ прибавя; „Иларионъ да ми пише, нѣкое русчуклийче идвало ли е при Васъ и опредѣлили ли сте го за нейде, отговорете ми“.

Знамето на четата било ушито отъ Петрана, сестра на Н. Обретеновъ.

Предателството откъснало отъ готовитѣ да възстанатъ села и третия водителъ въ Русенско — Тома Кърджиевъ.

Арестуването на сжщия, душата на Червеноводската организация, поколебало духоветѣ у много младежи. Останалитѣ, обаче, вѣрвали, че ще пламне възстанието въ цѣла България, съ срѣдище Стара планина и отъ Ромъния очаквали обещаната чета да пристигне, затова не се поколебали да дигнатъ възстание. Отъ Каспичанъ пристигналъ опредѣления отъ Ил. Драгостиновъ войвода Върбенъ Юрдановъ (род. отъ Шуменъ), получено било и знамето отъ Русе.

Въ недѣля на 21. септ., при биене на църковнитѣ камбани се дигнало цѣлото село на кракъ. Знамето било внесено тържествено въ църквата и осветено всенародно. Нѣмали оржжия, затова една чета отъ 25—30 души само, селяни и русенци, потеглили за Търновско, предполагайки, че тамъ възстанието е вече дигнато. По пжтя имъ, обаче, други села не се дигнали. Стигнали до с. Лефедже сега Брѣговица (Г. Орѣховско) безъ да срещнатъ въз-